

Český model
amerického kongresu

Indiánské rezervace

Zpráva Výzkumné služby Kongresu

Jakub Zbýtovský

1 Úvod

„Indiánské rezervace“ je právní označení pro území, které spadá pod správu kmene původních obyvatel (dále jen indiáni) uznávaného federální vládou a spadající pod BIA (Bureau of Indian Affairs – Úřad pro indiánské záležitosti), který je součástí Ministerstva vnitra USA. Z tohoto hlediska je na tomto území potlačena role státu, ve kterém se rezervace nachází, ať již ve prospěch samotného kmene či zmíněného federálního úřadu. Je však potřeba rozlišovat mezi těmito rezervacemi federálními a mezi rezervacemi státními, které může vyhlásit stát pro kmeny, jež nemají federální uznání. Zvláštní postavení v této oblasti mají i rezervace na Aljašce a na Havaji, kde i přes velký počet území spravovaných domorodým obyvatelstvem pouze jediná spadá do kategorie federálně uznaných rezervací a to Annette Island na Aljašce.

V současnosti existuje 567 federálně uznaných kmenů a přibližně 326 indiánských území, které jsou administrativně označovány jako indiánské rezervace.¹ Tato území dohromady zabírají rozlohu 227 tisíc km², což je přibližně velikost státu Idaho. Největší z rezervací, Navajo Nation Reservation, se rozprostírá na hranicích států Arizona, Nové Mexiko a Utah a její rozloha čítá téměř 70 000 km², což je více než rozloha Západní Virginie, a žije zde okolo 300 tisíc lidí.² Velká většina rezervací však dosahuje mnohem menších rozměrů a jen 12 z uvedených 326 je větší než nejmenší stát Spojených států amerických Rhode Island (3 144 km²).

Je však třeba říci, že v dnešní době již většina původních obyvatel žije jinde než v rezervacích. Velká část dnes žije většinou ve velkých městech jako Phoenix či Los Angeles. Přesto však odhadovaný počet lidí žijících v indiánských rezervacích dosahuje téměř jednoho milionu obyvatel z celkové populace dvou a půl milionu původního obyvatelstva.

2 Historie indiánských rezervací

Vývoj indiánských rezervací a postoj představitelů Spojených států amerických jak k nim, tak především k indiánům samotným se dá rozdělit do šesti fází a počátky celé problematiky sahají do 18. století. Předchůdce dnešních indiánských rezervací jde vystopovat do období před válkou za nezávislost, kdy existovaly rezervace, které byly tehdejší legislativou uznávány. Druhý kontinentální kongres v roce 1775 vytvořil Indian Department, který se měl problematikou indiánů zabývat. Po vyhlášení nezávislosti však v roce 1789 došlo ke změně směru, kdy část tehdejších amerických předáků spatřovala zničení indiánů a jejich rezervací jako nevyhnutelnou součást civilizačního progresu.

¹Indian Affairs, 2017 [online]

²Discovernavajo, 2017[online]

První fáze probíhala od konce Britsko-americké války do konce první poloviny 19. století. Tato fáze je nechvalně známá dekretem Indian Removal Act z roku 1830 a s ním spojeným následným odsunem více než 80 tisíc indiánů na západ za řeku Mississippi. Americká vláda tímto odsunem získala více než 60 tisíc km² půdy. Indiáni navíc během odsunu utrpěli těžké ztráty a kmenové vedení na novém území často nedokázalo obnovit své dřívější postavení v rámci kmene, což vedlo k mnohým potyčkám.

Druhá fáze začala rokem 1851 a její začátek je ohraničen zřízením prvních indiánských rezervací.³ K tomuto kroku americkou vládu dohnal rozmach civilizace, která se začala šířit i na západ od Mississippi a dohnala indiány, které sem vláda dříve odsunula. Vláda proto přistoupila k dalšímu kroku, jak indiány udržet pod kontrolou. Na návrh komisaře pro indiánské záležitosti Luka Lea, který prohlásil, že je třeba „indiány domestikovat a začlenit do společnosti“, vznikly první rezervace, které měly koncentrovat indiánské obyvatelstvo. To mělo vést k ulehčení vytyčeného cíle.

Počátkem 80. let 19. století začala převažovat snaha asimilovat indiány s americkým obyvatelstvem. Z této doby pochází jeden z významných dokumentů General Allotment Act, také známý jako Dawes Severalty Act of 1887. Dle něj docházelo k přerozdělování půdy a snaze změnit majitele půdy z kmenové úrovně na úroveň jednotlivce. V praktické rovině šlo o to, že pokud se indián vzdal kmenové příslušnosti a přijal bílé způsoby, dostal svou půdu, kterou mohl obdělávat, což mělo vést k jeho asimilaci s bílým obyvatelstvem a udělení amerického občanství. V realitě však došlo k tomu, že spousta indiánské půdy se stala majetkem bělošského obyvatelstva a spousta indiánů, kteří na podmínky přistoupili, dostali půdu v oblasti pouští či polopouští, která pro farmaření nebyla vhodná. Nové indiánské farmy se také stávaly častým terčem zločinců.⁴

Nicméně, částečně v reakci na zapojení tisíců indiánů do první světové války, byl v roce 1924 schválen Indian Citizenship Act. Ten zajišťoval americké občanství všem původním obyvatelům Spojených států amerických.

Skutečný obrat však přišel až s rokem 1934. Zákon označovaný také jako Indian New Deal či Indian Reorganization Act, oficiálně Wheeler-Howard Act, měl vrátit do indiánských rezervací kmenové struktury a předat větší moc kmenovým vládám, které měly být inspirovány stylem vlády federální. Především však rušil General Allotment Act. V letech 1936-1937 se skoro 9 000 km² vrátilo do správy indiánských rezervací.⁵

Toto období pozitivního vývoje pro indiány a indiánské rezervace bylo zastaveno po konci druhé světové války. Kromě všeobecné nechuti ke všemu spojováno s politikou New Deal se objevilo také pochybování o samotném Úřadu pro indiánské záležitosti, který podle některých názorů selhal, jelikož

³Native voices, 2017[online]

⁴Ourdocuments, 2017[online]

⁵ Kutler, 2003[online]

jeho cílem měla být asimilace indiánů do společnosti. V závislosti na těchto postojích bylo přijato několik zákonů, které výrazně postihly indiánské rezervace a život v nich, především Public Law 83-280, který předal dohled nad kriminalitou a civilní jurisdikcí v rezervacích do rukou států. Rovněž bylo v tomto období zrušeno zhruba 120 indiánských rezervací.⁶

Poslední fáze, která prakticky trvá až do dnešních dnů, začala v 60. a 70. letech minulého století. Došlo k opuštění protiindiánské politiky a politika vůči původnímu obyvatelstvu a indiánským rezervacím se obrátila se k liberálnímu postoji. Jedním z pilířů tohoto obratu je vznik American Indian Movement, hnutí, které v roce 1968 vzniklo za účelem podpory a rozvoje práv indiánů a jejich suverenity. V sedmdesátých a osmdesátých letech bylo schváleno několik zákonů upravujících fungování indiánských rezervací, nicméně nešlo o natolik zásadní změny, jaké indiánské rezervace zažily v dřívějších časech. Trend naznačoval spíše vrácení větší autonomie samotným rezervacím a liberálnější postoj k jejich sebeurčení, včetně náboženského vyznání.⁷

3 Současná situace

Indiánské rezervace se v současné době potýkají se spoustou problémů, avšak většina z nich vychází z jednoho zdroje - nízkého ekonomického rozvoje. Ten pramení ze špatné infrastruktury, malého počtu pracovních příležitostí a často také kvality samotného území, jelikož jak bylo řečeno, spousta rezervací leží v oblasti pouští a polopouští, případně jsou natolik vzdáleny od civilizace, že i možnost turismu je značně omezena. Nedostatek finančních zdrojů a příležitostí k jejich získání vede často až k začarovanému kruhu. Takové případy se vážou k návrhu vlády v 90. letech, která nabídla vysoké finanční odměny kmenům, které ve svých rezervacích umožní dlouhodobé skladování toxického a radioaktivního odpadu. Mnoho kmenů, především ty nejchudší, na tento návrh přistoupily netušíc následků pro životní prostředí a zdraví obyvatel. Na těchto místech je poté navíc omezen jakýkoliv možný rozvoj infrastruktury, tudíž tato pomoc i přes jednorázovou finanční injekci dlouhodobě problém ekonomického zaostávání rezervací nevyřeší, v dlouhodobém horizontu naopak spíše zhorší.

3.1 Kriminalita a sociální oblast

Problém s kriminalitou u indiánské populace je dlouhodobé téma, které je přehlíženo, a této problematice není věnována taková pozornost jako u jiných etnických skupin. Přitom čísla naznačují, že tento problém je vážný a jeho řešení by mohlo výrazně usnadnit život nejen samotným původním obyvatelům. Pro představu, v Jižní Dakotě tvoří indiáni 9 % populace, ale ve věznicích jsou zastoupeny 29 %. Na Aljašce tvoří původní obyvatelé 38 % všech vězňů, ale v celkové populaci je původních obyvatel 15 %. Nejpropastnější rozdíl je však na Havaji, kde tvoří původní obyvatelé 10 %

⁶tamtéž

⁷tamtéž

populace, ale celých 39 % vězňů! Není proto divu, že i vzhledem k těmto statistikám se objevují názory, že indiánská populace před soudem bývá znevýhodňována či diskriminována. V tomto ohledu je často zmiňována také statistika poukazující na fakt, že v celkové populaci Spojených států amerických tvoří původní obyvatelé necelé procento všech obyvatel, nicméně v rámci zabití policejními silami tvoří původní obyvatelé 1,9 %. Tato statistika je dalším možným důkazem v rozdílném přístupu systému vůči původním obyvatelům než vůči jiným rasovým a etnickým skupinám.⁸ Zde je však v rámci indiánských rezervací nutno zmínit, že v nich jurisdikci vykonává kmenová rada a nikoliv stát nebo federální vláda.

Problematika kriminality však úzce souvisí s celkovým sociálním postavením původních obyvatel, které je v takovém stavu, že trestná činnost je často jedinou možností, jak získat finance potřebné i pro nejzákladnější potřeby. Právě chudoba je jedním z velkých problémů nejen indiánské populace, ale přímo také indiánských rezervací. Celkem 27 % všech původních obyvatel Spojených států (včetně Aljašky, mimo Havajské ostrovy) žije v chudobě. V roce 2012 tři z pěti nejchudších okresů ve Spojených státech zahrnovaly indiánské (siouxske) rezervace v Jižní a Severní Dakotě.⁹ Tato hrozivá čísla úzce souvisí s již dříve zmíněnou problematikou nízkého počtu pracovních příležitostí. Pro představu, nezaměstnanost v mnoha rezervacích přesahuje 50 % a platy původních obyvatel jsou průměrně nejnižší ve Spojených státech amerických.

V neposlední řadě je celková kvalita života v indiánských rezervacích oproti jiným částem země velice nízká. To ovlivňuje i vyhlídky samotných obyvatel. Z tohoto důvodu indiánské rezervace dlouhodobě bojují s problematikou sebevražd teenagerů. Právě sebevražda je u věkové skupiny 15-24 let druhou nejčastější příčinou úmrtí. V celonárodním měřítku je míra sebevražd u této věkové skupiny v rámci indiánské populace 2,5 krát větší než je průměr.¹⁰

Velkým problémem indiánských v rezervacích je poté také úroveň vzdělávání. Především díky velkému podfinancování jsou některé školy v těchto místech v hrozivém stavu a dále chátrají do stavu naprosto nevyhovujícímu běžné výuce. O problému v této oblasti svědčí i fakt, že zhruba pouze jedno ze dvou indiánských dětí dokončí střední školu.¹¹

3.2 Problematika zdravotní péče

Ještě vážnější následky než u školství má pro indiány podfinancování zdravotní péče. Přestože již od roku 1978 mají původní obyvatelé Spojených států amerických (včetně Aljašky) federálně zaručenou bezplatnou zdravotní péči, její úroveň je dle svědků na takové úrovni, že je pro pacienty spíše nebezpečím než spásou. O tom svědčí například případ Debry Free, která zemřela na srdeční

⁸Brave NoiseCat, 2015[online]

⁹tamtéž

¹⁰tamtéž

¹¹tamtéž

zástavu v nemocnici Winnebago v Nebrasce v roce 2011. Tato pacientka byla nezkušeným a nedostatečně školeným personálem předávkována a následně zemřela poté, co spadla z postele a nikdo ji nepřišel zkontrolovat. Indian Health Service (IHS), agentura, která se o zmíněnou bezplatnou zdravotní péči stará, byla v roce 2014 podfinancována takovým způsobem, že z potřebných 15 miliard dolarů obdržela na své fungování pouhé 4,4 miliardy. Zdravotní péče poskytována v indiánských rezervacích je i z tohoto důvodu často terčem kritiky jak aktivistů, tak i samotných zákonodárců.¹²

3.3 Problematika vlastnictví půdy

Velkým administrativním omezením, které zabraňuje toku financí do indiánských rezervací, je fakt, že půda v nich je vlastněna federální vládou. Právě spousta administrativních omezení spojená s touto situací vede k nezájmu investorů o území indiánských rezervací, přestože se na nich nalézají nerostné suroviny. Jakýkoliv energetický rozvojový projekt zasazen na území indiánských rezervací musí projít schválením čtyřmi různými vládními agenturami a celý proces má 49 kroků. Co se území mimo indiánské rezervace týče, takovýto proces má pouze čtyři kroky. Tudíž kromě byrokratického zatížení i čas vynaložený pro získání tohoto povolení vzrůstá z pár měsíců u půdy mimo rezervace na několik let, než je toto povolení získáno pro projekty v indiánských rezervacích. Vládní agentury navíc mohou kdykoliv během této čekací lhůty požadovat více informací, případně celý proces zastavit. Takovéto riziko odrazuje mnoho potenciálních investorů, kteří by mohli přivést tolik potřebnou infrastrukturu, pracovní místa a finance. I díky těmto omezením také v mnoha indiánských rezervacích chybí dostatečné pokrytí elektrickou sítí. Dle odhadů vládní agentury U.S. Energy Information Administration přibližně 14 % domácností v indiánských rezervacích nemá přístup k elektřině, což je desetkrát více než je celonárodní průměr.¹³¹⁴

4 Budoucí směřování

Jak již bylo zmíněno, současná legislativa v oblasti indiánských rezervací prošla výraznějšími změnami naposledy v 80. letech minulého století. Reálné fungování pak nebylo výrazně změněno od roku 1971 a zůstává prakticky stejné. Jak je tedy patrné, otázka indiánských rezervací i přes mnoho problémů, které je zatěžují, není příliš řešena. I díky tomu dochází pouze ke kumulaci těchto problémů a prohlubování rozdílů mezi indiánskými rezervacemi a zbytkem země.

Je proto nutné navrhnout taková legislativní opatření, která se v první řadě pokusí cíleně řešit současnou problematiku a vyřešit problémy, které rostly v minulých desetiletích a byly úspěšně ignorovány. Zároveň je však třeba k této problematice přistupovat opatrně, jelikož situace s indiánskými rezervacemi a jeho obyvateli je často napjatá. O tom svědčí několik incidentů z poslední

¹²Dovey, 2016[online]

¹³Regan, 2014[online]

¹⁴Carlyle, 2016 [online]

doby. Jde například o stavbu ropovodu Dakota Access Pipeline, který vede územím čtyř států a vzbudil velké pobouření u několika indiánských kmenů, které proti stavbě protestovaly ať již z důvodu narušení posvátných pohřbišť či z důvodu strachu o narušení kvality vody v okolí ropovodu. Dlouhodobým kontroverzním tématem je také tým amerického fotbalu Washington Redskins, jehož jméno a symboly dlouhodobě vzbuzují vlnu nevole mezi původními obyvateli kvůli negativnímu vyznění názvu a pocitu zneužití symbolů.

Z těchto incidentů je patrné, že problematika indiánských rezervací je choulostivá, nicméně potřebuje urychlené řešení. Kongresmani by se měli zaměřit především na zmíněnou problematiku podfinancování v některých sektorech, problematiku vzdělávání a nekvalitní zdravotní péče na území rezervací, problematiku vysoké kriminality a incidentů vykazující jisté odchylky od průměru, které podle některých naznačují diskriminační tendence vůči původnímu obyvatelstvu, a špatný stav infrastruktury a značná omezení, která zabraňují zlepšení v této oblasti.

5 Možné cesty vývoje

Existují dvě hlavní možné cesty, jakými se dá situace ohledně indiánských rezervací řešit. Buď je možné dát rezervacím větší míru autonomie, anebo je možné jim část autonomie vzít. Obě tyto varianty zajisté mají své výhody i nevýhody a nelze jednoznačně říci, která je lepší či správná. Zároveň pro obě tyto možnosti existují argumenty, které podporují jejich zavedení. Situace je tedy vskutku otevřená a jakékoliv řešení bude mít dalekosáhlé následky, které je třeba zvážit.

Situace ohledně snížení míry autonomie je nebezpečná z důvodů možných následků. Ty mohou zahrnovat především nepokoje v řadách původních obyvatel. Dají se očekávat silně negativní reakce, ať již z důvodu samotného snížení autonomie, tak z možnosti poukázání na etnické důvody tohoto rozhodnutí. Jeden z důvodů, proč by se měla snížit autonomie indiánských rezervací, je totiž právě vysoká kriminalita a autonomní jurisdikce, která s tím zřejmě souvisí. Rovněž by se poukazovalo na historická období, kdy se bělošští představitelé Spojených států amerických snažili původní obyvatelstvo asimilovat a na snahy o obnovení tohoto procesu, které by snížení autonomie naznačovalo. Zřejmě by se také v budoucnu více vyostřily spory v případech podobných výstavbě Dakota Access Pipeline. Nicméně argumenty pro snížení autonomie zahrnují nejen problematiku vysoké kriminality, jejíž řešení by se mělo ulehčit, ale také možné zvýšení celkové úrovně života na místě současných indiánských rezervací, v případě, kdy by se tato území dostala do správy států, kde se nachází.

Zvýšení míry autonomie naopak zajisté sklídí kladný ohlas u původního obyvatelstva, avšak nemělo by mít žádný pozitivní přínos pro problematiku vzdělávání, kriminality či zdravotní péče. Důležitou otázkou by v případě tohoto řešení bylo další financování rezervací ze strany federální vlády. Pokud

by bylo financování omezeno, avšak administrativní překážky ohledně povolení pro rozvojové projekty a jiné projekty spojené s půdou v rezervacích by přetrvaly, dá se očekávat, že by se již tak chudé rezervace staly nejchudšími oblastmi v celých Spojených státech amerických. I přestože se může zdát, že toto řešení tedy nemá přímé pozitivní efekty, je důležité říci, že potenciální zápory, pokud bude legislativa myslet na ekonomickou stránku rezervací, jsou z hlediska ohrožení státu mnohem menší. A v současném světě jsou jakékoliv protivládní tendence dosti vážné, tudíž uvolnění si rukou zvýšením autonomie by paradoxně mohlo přispět ke stabilitě.

Nezávisle na tom, zdali bude zvoleno snížení, zvýšení či nezměnění míry autonomie, je třeba brát v potaz, že prioritní je vyřešení financování některých sektorů, které v rezervacích platí za podfinancované a výrazně ovlivňují život v nich. Řešení nízké kvality života by mělo v důsledku hrát hlavní roli v konečném návrhu, nehledě na to, jakým směrem bude celkově onen návrh koncipován.

6 Situace v Kongresu a zájmové skupiny

V Kongresu jsou postoje poměrně rozmanité, a přestože je možné v některých otázkách spatřit shodné názory, na některé otázky se názory diametrálně liší.

Demokraté jsou dle svého vyjádření zavázáni ochraňovat kmenovou suverenitu a sebeurčení. Rovněž by měli podporovat investice do infrastruktury a snahy o celkové zlepšení života na území rezervací. Demokraté podporují snížení nezaměstnanosti a vytváření nových pracovních míst v indiánských rezervacích. Také se snaží o podporu environmentální politiky a podporují výstavbu elektráren na obnovitelné zdroje energie. Celkově je patrný příklon demokratů k neomezování míry autonomie indiánských rezervací, ba naopak jejich větší podpoře, převážně po ekonomické stránce.¹⁵

Republikánský postoj také respektuje kmenové vlády v jednotlivých rezervacích. Avšak prioritou pro Republikánskou stranu je především omezení federálních zásahů do činnosti v rezervacích. Tím se myslí především zmíněné administrativní překážky, které přispívají k chudobě uvnitř nich. Republikánská strana klade důraz na individuální přístup ke každé rezervaci a každé kmenové vládě, považuje za nevhodné používat plošná řešení na všechny indiánské rezervace. Tradičně pro republikánskou stranu hraje velkou roli také ochrana osobního vlastnictví a života jako takového, proto znepokojeně sledují situaci ohledně kriminality v rezervacích. Zároveň podporují těžbu nerostných surovin.¹⁶

Co se zájmových skupin zainteresovaných v problematice indiánských rezervací týče, existují dvě hlavní skupiny. Indiánské a aktivistické skupiny apelující na práva jedince a skupin podporují větší autonomii indiánských rezervací a snižování federálních omezení a administrativních překážek, stejně

¹⁵Democrats, 2017[online]

¹⁶GoP, 2017 [online]

jako kladou důraz na zachování tradičního rázu nejen života indiánů, ale i samotného území v indiánských rezervacích. Mezi vlivné organizace tohoto proudu patří například NCAI – National Congress of American Indians. Druhý proud tvoří zájmové skupiny spíše bohatších investorů, kteří podporují kontrolu federální vlády nad indiánskými rezervacemi minimálně v té míře, v jaké existuje dnes. Jejich prioritou je využívání přírodních zdrojů nalézajících se na území rezervací a s tím spojený zisk.

7 Doporučené odkazy k prostudování

<http://www.ncai.org>

https://en.wikibooks.org/wiki/American_Indians_Today/Current_problems

<https://gop.com/platform/reforming-government/>

<https://www.bia.gov>

<https://www.democrats.org/people/native-americans>

<https://www.nlm.nih.gov/nativevoices/index.html>

8 Zdroje

1851: Congress creates reservations to manage Native peoples. In: *Native Voices: Native Peoples' Concepts of Health and Illness* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://www.nlm.nih.gov/nativevoices/timeline/317.html>

BRAVE NOISECAT, Julian. 13 Issues Facing Native People Beyond Mascots And Casinos. In: *HuffPost* [online]. 2015 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: https://www.huffingtonpost.com/entry/13-native-american-issues_us_55b7d801e4b0074ba5a6869c

CARLYLE, Charles L. Native American reservations need basic infrastructure to be economically sustainable. In: *Phoenix Business News* [online]. 2016 [cit. 2018-04-15]. Dostupné z: <https://www.bizjournals.com/phoenix/news/2016/10/18/native-american-reservations-basic-infrastructure.html>

Dawes Act. In: *Our Documents* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=false&doc=50>

DOVEY, Dana. Healthcare On Native American Reservations Is 'Horrifying:' In The US, Who You Are Affects How You're Treated. In: *Medical Daily* [online]. 2016 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <http://www.medicaldaily.com/native-american-reservations-healthcare-terrible-372442>

Fact Sheet. In: *Discovernavajo.com* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <http://www.discovernavajo.com/fact-sheet.aspx>

Government reform. In: *Republican National Committee* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://gop.com/platform/reforming-government/>

Indian affairs [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://www.bia.gov>

Indian Nations in the United States. In: *NCAI* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: http://www.ncai.org/about-tribes/indians_101.pdf

Native Americans. In: *Democrats* [online]. 2017 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://www.democrats.org/people/native-americans>

REGAN, Shawn. 5 Ways The Government Keeps Native Americans In Poverty. In: *Forbes* [online]. 2014 [cit. 2017-12-31]. Dostupné z: <https://www.forbes.com/sites/realspin/2014/03/13/5-ways-the-government-keeps-native-americans-in-poverty/#11895fc72c27>

STANLEY I. KUTLER. *Dictionary of American history* [online]. 3e ed. New York: Charles Scribner's Sons, 2003 [cit. 2017-12-31]. ISBN 978-068-4314-150. Dostupné z: http://ic.galegroup.com/ic/uhic/ReferenceDetailsPage/ReferenceDetailsWindow?zid=2a87fa28f20f1e66b5f663e76873fd8c&action=2&catId=&documentId=GALE%7CCX3401802046&userGroupName=Inoca_hawken&jsid=f44511ddfce4faafab082109e34a539